

„Verboden Toegang.” Maar niet voor Maria Blom. Door deze deur betreedt ze „haar” toren om hoog boven het stadsverkeer subtiele klanken aan de beiaard te ontlokken.

beiaards, die ons land rijk is. Die ook adviseert als nieuwe klokkenspelen worden aangebracht. Zoals onlangs in Hilversum. Het is de stem van deze beiaard, die sinds kort door de radio zijn klanken over ons land uitstrooit. Als een lokroep van het Nederlandse carillon.

We zijn er. Maria Blom gaat ons voor en als een dampend kopje koffie ons weer op temperatuur heeft gebracht stellen we onze gastvrouw een paar vragen. Ze vertelt dan dat ze een leerlinge is van Ferdinand Timmermans, de oudstadsbeiaardier van Rotterdam. „Maar omdat ik als vrouw toch nooit zou worden geaccepteerd aan de Beiaardschool in Mechelen stopte hij op een gegeven moment zijn lessen.”

Men ziet het, de emancipatie is nog niet overal doorgedrongen. Het is trouwens ook wel heel bijzonder, een vrouw in dit vak. Na deze teleurstellende mededeling van haar leermeester is Maria Blom toen maar zelf gaan doorstuderen. Ook voor muzieklerares. Dat komt haar nu ten goede, want buiten haar functie van stadsbeiaardier (ster) van Gouda geeft ze privé muzieklessen en is ze ook hulporganiste van de Grote Kerk. Deze combinatie leidt wel eens tot bijzondere gevolgen.

„Toen H.M. de Koningin een bezoek aan Gouda bracht en de Grote Markt betrad speelde ik hoog in de toren feestelijke klanken op de beiaard. Terwijl Hare Majesteit de kerk binnenging moest ik toen snel naar beneden rennen en achter het orgelklavier plaatsnemen om daar de zang te begeleiden. Bij het weggaan gebeurde hetzelfde, maar toen in omgekeerde volgorde. Het was nogal vermoeiend, maar niemand heeft er iets van bemerkt, dat zowel de carillon- als de orgelklanken door dezelfde handen werden voortgebracht.” Haar ogen twinkelen als ze lacht om deze kostelijke herinnering.

We kijken rond in de gezellige kamer en zien een opmer-

Als een visitekaartje hangt in de hal van haar woning aan de Bodengraafsestraat een echte klok. „Vivos Voco” staat er op gegraveerd. Ik roep de levenden. Is er schoner lijfspreuk denkbaar?

foto beneden: Naast haar functie van stadsbeiaardier van Gouda geeft Maria Blom muzieklessen en is ze hulporganiste van de Grote Kerk.

kelijk groot aantal afbeeldingen van dieren. Boven de piano hangt een prachtig schilderij van een paard. Maar ook zijn er hertjes, beertjes en vogels. Ze moet een groot dierenvriendin zijn, deze Maria Blom. „Ja, dat ben ik inderdaad. Ik bezit zelfs een rijpaard, maar omdat ik dat in Gouda niet kon houden staat het paard nu op stal in Bilthoven. Maar, ik ga er regelmatig heen om wat te rijden. Ik vind dat heerlijk en het vormt een uitstekende ontspanning.”

„En als ik mijn eigen composities schrijf heb ik graag een diertje bij me op tafel staan. Dat beïnvloedt mijn stemming en het geeft me de nodige inspiratie.”

Dan wordt het tijd om afscheid te nemen van deze vriendelijke, bescheiden vrouw, die ons eigenlijk wat verlegen te woord stond.

Pas als ze hoog in de toren van Gouda zit valt die verlegenheid van haar af. Want dan bespeelt ze haar machtig instrument: het carillon. Ook met de Kerstdagen zal ze daar weer op haar post zijn, hoe koud en guur het ook is. Dan zal ze voor de zoveelste maal de vertolkster zijn van de woorden, die op de klok in de hal van haar woning staan gegraveerd: „Vivos Voco”.

Ik roep de levenden...

P. J. Koop

